

“Amb el que es treuen del cupó, en fan prou per a viure”

afiliada, ara mateix, a l'Organització, ací, a Figueres?

—Doncs, exactament, catorze venedors i quatre invàlids.

—Segons el nom que l'organització indica, jo tenia entès que era tan sols per a cecs (Organización Nacional de Ciegos Española).

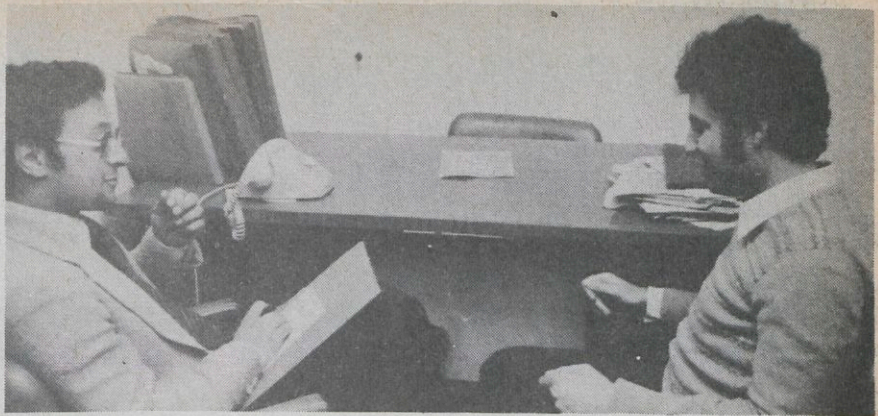
—Sí; així és. Però s'accepten els invàlids en un pla com d'admesos, amb els mateixos drets i deures que un cec, però, per exemple, sense tenir accés a càrrecs directius.

—Vols dir que un vàlid, posem per cas, no pot ocupar el teu lloc de delegat.

—Exactament.

—He sentit dir alguna vegada que hi ha cert “malestar”, perquè alguns no accepten als invàlids dins de l’“O.N.C.E”. Què me'n pots dir?

—És una mica relatiu. Hi ha qui opina així, com tu dius, i que diu que si deixem que els invàlids s'integrin en l'Organització, nosaltres, els cecs, serem els últims micos. Jo, senzillament, no opino així.

“UN VENEDOR, AMB EL QUE GUANYA, JA EN TÉ PER A VIURE”

—Hi ha una qüestió que, si bé no preocupa, sí, almenys, que a tots, més d'un cop, ens ha passat pel cap. Un venedor, quan hi té per cada cupó que “col·loca”?

—Mira: en pla particular, ja t'ho puc dir; però per a posar-ho al 9 PAÍS, hauria de demanar permís a Barcelona...

—Doncs, no m'ho diguis ni particularment, perquè ho escriuria. Fem la pregunta d'una altra manera: Un venedor, amb el que guanya, en té prou per a viure?

—Totalment. En té prou, sí.

—Vull dir per a viure dels cupons, sense ser-ne un esclau...

Francesc Vila, a la dreta, parlant amb l'autor del reportatge.

—D'esclau, ho serà o ho és com tothom, en la seva feina.

NOMÉS UN PETIT PREC A L'AJUNTAMENT

—Francesc: Parlem una mica de la relació del cec amb la societat.

—Endavant.

—De cara a la qüestió laboral i integració, la gent hi té diferents punts de vista. N'hi ha que hi veuen una real incapacitat, però jo crec que també és una manca de determinació per part del cec i una falta d'acceptació per part de la societat. Quins treballs pot fer un cec?

—N'hi ha molts; però tan sols te'n diré dos, que s'estan fent en l'actualitat molt i molt i per als quals l'Organització té escoles tècniques. L'un és de telefonista i l'altre és de fisioterapeuta.

—Si haguessis de demanar alguna cosa al nostre Ajuntament, diguem-ne en pla d'ajuda, què demanaries?

—Tan sols que ens deixessin posar un quiosc de venda. No sé en que més ens pot ajudar.

PUNT FINAL

I fins ací va arribar la xerrada. Vam quedar que un altre dia ens tornariem a trobar, per tal de tractar d'algun tema més concret dels cecs, com pot ser l'escola o qualsevol altre punt.

Un cec serà sempre un etern desconegut. Potser, amb aquesta curta xerrada, hem aconseguit que ho sigui una mica menys.

El popular Emili “col·locant” un cupó.

Antoni Godoy i Tomàs